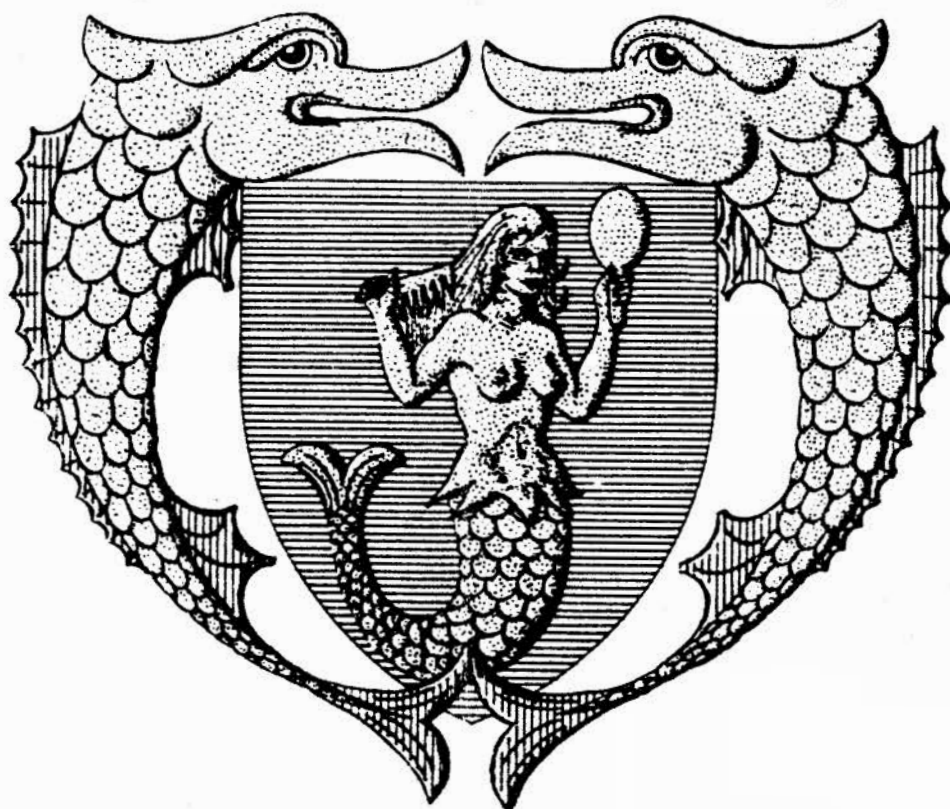

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad

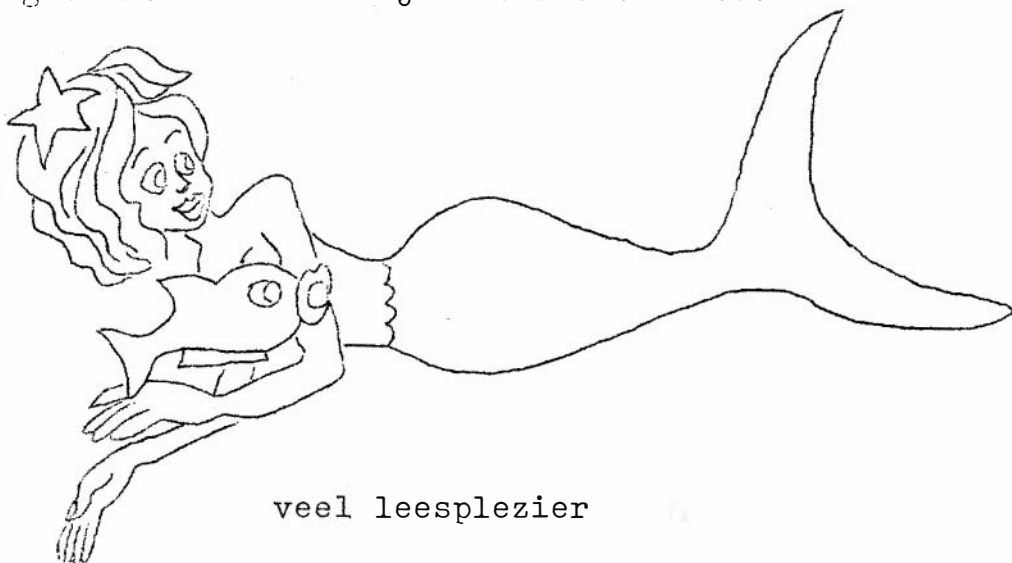
1 maart 1987

Hallo,

Als de lente komt, dan stuur ik jou... dit 25° Meerminneke. Het hoeven niet altijd tulpen uit Amsterdam te zijn. Wel een dankjewel uit Ledeberg aan allen die weer voor een jaar met ons scheep zijn gegaan en heel in het bijzonder aan de familieleden die ons met een extraatje bedacht hebben. Een extraatje dat soms een veelvoud was van het vooropgestelde abonnementsbedrag. Ons lezersbestand is op peil gebleven. We hadden er nochtans even voor gevreesd, vooral omdat we in andere familietijdschriften onheilspellende berichten lazen omtrent een fikse terugval van hun lezersaantal. De Van Meirhaeghes hebben echter stand gehouden! We hoeven dus geen reddingsoperatie of aksie-overleven à la De Morgen op te zetten. De "benefiets" mag rustig op stal verderroesten. We doen ons best om u, in ruil voor de interesse en de steun, een lezenswaardige zevende jaargang aan te bieden.

De laatste maanden hadden zowat alle media het over "pensioensparen" u weet wel, dat fiscaal-aftrekbaar appeltje voor de dorst. Ave-rechts als we zijn hebben we het hierna over "voorhuwelijks-paren", waar ook een appel aan te pas komt, zij het dan eerder als verboden vrucht... We verklaren ons nader. Naar aanleiding van het boek "Vrijen en trouwen van de Middeleeuwen tot heden" van C. Vanden Broeke, hebben we een poging gedaan om ons een idee te vormen over de seksuele gedragingen van onze voorouders tijdens de vrijage. Brachten ze de verlovingstijd door in kuise onthouding en vleselijke onthechting? Stapten ze maagdelijk in het huwelijksbootje of werd het huwelijk in gezegende staat van moeten gesloten? Hielden ze zich aan de strikte voorschriften of hadden ze een zwak voor het bekoorlijke vlees dat hen te sterk was? Op deze en gelijkaardige vragen proberen we een antwoord te geven.

Vervolgens maken we kennis met Frans Van Meirhaeghe uit Wortegem die op het einde van de 17de eeuw "ongewenst bezoek" kreeg en op die manier een der vele slachtoffers werd van de Negenjarige Oorlog. Na dit historisch uitstapje keren we terug naar het heden : de rijkge vulde brievenrubriek, het verslag van een Gouden Bruiloftsfeest in het zeer douce France, het relaas van het Kanegemse nieuwjaarsfeest, de geboorte- en overlijdensberichten etc.

veel leesplezier

Herman Meirhaeghe
A.Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent

Jan Meirhaeghe
Europastraat 15
8770 Ingelmunster

Ik hoor het wijlen mijn schoonmoeder nog vermanend zeggen, toen ik er "te vrijen" ging : "Ge kunt maar goed zien dat ge met geenen haas naar huis komt!" Met een "haas" of met een "pakske" naar huis komen betekende namelijk "trouwen-van-moeten" en dat wou het brave mens niet gedroomd hebben.

Nu was het omstreeks 1970 -toen de seksuele revolutie in volle opgang was- niet zo moeilijk om aan "voorhuwelijks(s)paren" te doen, zonder dat dit de ongewenste intrest van een baby opleverde. Onze voorouders daarentegen kenden geen veilige voorbehoedsmiddelen en vrijen was dus een riskant tijdverdrijf. De vraag is echter of zij wel seksueel actief waren vóór het huwelijk?

Om geldige uitspraken te kunnen doen over het "voorhuwelijks-paren" van onze voorzaten, hebben we precieze informatie nodig omtrent de huwelijksdatum van de partners én de geboortedatum van hun eerste kind. Een eenvoudige berekening laat ons dan toe om te bepalen of hun eerstgeborene vóór of ná het huwelijk werd verwekt.

De parochieregisters waarin huwelijken en geboorten officieel werden geregistreerd -en die dus de voorlopers zijn van de huidige registers van de burgerlijke stand- werden grosso modo pas vanaf het jaar 1600 bijgehouden. Dit betekent meteen dat we omtrent het voorhuwelijks seksueel gedrag van onze voorouders die tussen 1200 en 1600 leefden, geen uitspraken kunnen doen die door cijfers worden gestaafd.

Vanaf het begin van de 17de eeuw kunnen we dat dus wel. Nu hebben we voor de periode 1600-1800 uit onze genealogie 250 Van Meirhaeghe-huwelijken geselecteerd die voldoen aan de twee noodzakelijke vereisten inzake de huwelijksdatum van het echtpaar en de geboortedag van hun eerste kind. De resultaten hebben we in de onderstaande tabel samengevat. Het weze nog gezegd dat we alleen tot "voorhuwelijks-paren" besluiten, wanneer het kind binnen de 8 maand na de huwelijksdatum werd geboren. Baby's die gedurende de 9° maand na de trouwdag ter wereld kwamen (een tiental) beschouwen we -bewust- niet als resultaten van voorechtelijk verkeer, om op die wijze (althans een deel van) eventuele vroeggeboorten uit te schakelen.

periodes	totaal aantal huwelijken	aantal huwel van moeten	% huwelijken van moeten
1600-1649	26	3	11,5 %
1650-1699	68	7	10,2 %
1700-1749	77	5	6,4 %
1750-1800	79	15	18,9 %
1600-1800	250	30	12,0 %

De algemene konkluzie luidt dat bij 12 % van de huwelijken die tijdens de 17de en de 18de eeuw werden gesloten, de bruid zwanger was. Met andere woorden of cijfers betekent dit dat gemiddeld één huwelijk op acht "van moeten" werd ingezegend. Eén paartje op acht kwam met een haas naar huis en in evenzovele gevallen was er dus reeds geklept voor de pastoor erbij was.

Bekijken we de tabel van nabij, dan zien we hoe het percentage - voorhuwelijks-paren tijdens de 17de eeuw vrij stabiel blijft (11,5% en 10,2%). Tijdens de jaren 1600 werd één Van Meirhaeghehuwelijk op tien "van moeten" gesloten. We konstateren ook een lichte daling naar het einde van de eeuw toe.

Tijdens de eerste helft van de 18de eeuw zet die dalende trend zich voort en er is zelfs een forse terugval van het percentage tot 6,4%. Slechts één huwelijk op 15 wordt "van moeten" aangegaan.

Gedurende de tweede helft van de 18de eeuw doet zich dan een spectaculaire stijging voor. Het percentage van de vorige periode wordt kwasi verdrievoudigd tot ongeveer 19% ! Dit wil zeggen dat één huwelijk op 5 "van moeten" was! Opvallend is ook dat de helft van alle voorhuwelijks concepties voor de beide eeuwen samen -15 op 30- in deze periode getotaliseerd worden. Bij nader toezien situeren 12 van die 15 "moeten-huwelijken" zich in het laatste kwart van de 18de eeuw, tussen 1775 en 1800.

Onze familie vormt hiermee geen uitzondering, maar volgt gewoon de algemene beweging die zich in de maatschappij voltrok en die ook in de buurlanden was waar te nemen. In zijn boek "Vrijen en Trouwen van de Middeleeuwen tot heden", stelt de auteur C. Vandenbroeke : "Van de zeer stabiele situatie, waarbij het voorhuwelijks verkeer op zowat 20% mag geschat worden, volgt tussen 1770-80 en 1800-1820 een verdrievoudiging van deze verhouding." Hoewel onze cijfers beduidend lager liggen, zien we in onze genealogie toch ook duidelijk die opvallende stijging van het "voorhuwelijks-paren" tijdens de laatste decennia van de 18de eeuw.

Hoe is die plotse stijging te verklaren? Waren onze Van Meirhaeghes van vandaag op morgen losbandige ontuchtigaards geworden? Helemaal niet! Dit verhoogd voorhuwelijks-paren was het resultaat van de sociaal-ekonomische veranderingen die zich na 1750 voltrokken. Vanaf het midden van de 18de eeuw was er, voor het eerst in de geschiedenis, een voortdurende aangroei van de bevolking. Dit leverde problemen op voor de tewerkstelling. Geen of minder werkgelegenheid zorgde voor toenemende spanningen op de huwelijksmarkt. Bij gebrek aan vooruitzichten werden eventuele huwelijken steeds langer uitgesteld en naar de toekomst verschoven. Men bleef dus noodgedwongen langer vrijgezel. De seksuele behoeften van deze jonge volwassenen lieten zich echter heel wat moeilijker uitstellen. Tijdens hun jarenlange vrijages bleven ze seksueel-actief, met alle risico's vandien, risico's die duidelijk in onze tabel weerspiegeld worden.

Net zoals de grootschalige en officiële studies aantonen, wijst ook ons klein onderzoek uit dat onze voorouders tijdens het Ancien Régime, vóór het huwelijk op seksueel gebied zeer bedrijvig waren. Nochtans was het standpunt van de kerk toen al heel duidelijk en strikt : sex was alleen geoorloofd na en binnen het huwelijk. Toch zien we hoe een aanzienlijk percentage van de "verloofden" zich daaraan niet stoorde. En dan vertalen onze cijfers alleen nog maar die seksuele relaties die in een voldragen zwangerschap resulteerden. Ze zeggen ons niets over al die andere mogelijkheden om risiceloos de liefde te bedrijven of over de methodes die gebruikt werden om een zwangerschap te voorkomen of te onderbreken. De donderpreken van de pastoor konden in geen geval de lokroep van de natuur overstemmen.

Het ziet er naar uit dat men zich toen evenmin veel zorgen maakte om een zwangerschap voor de buitenwereld verborgen te houden. Een klassiek afleidingsmanoeuvre bestaat erin zo spoedig mogelijk te huwen wanneer gekonstateerd wordt dat het meisje zwanger is, om op die wijze de situatie vooralsnog te verdoezelen. We zien echter dat

onze voorouders van deze methode niet volop gebruik maakten. In bijna de helft van onze "huwelijken-van-moeten" (13 op 30) werd zolang gewacht om te trouwen dat het voor iedereen moet duidelijk geweest zijn wat er aan de hand was. Je kon gewoon niet meer naast het gewelfde buikje kijken. We noteren vier huwelijken waarbij de bruid op haar trouwdag in haar 7° zwangerschapsmaand was; drie huwelijken die tijdens de 8° zwangerschapsmaand werden afgesloten en vijf waarbij de bruid in haar laatste weken of dagen was. Of in haar laatste uren... zoals Monica Colpaert die op 8 februari 1798 te Kanegem huwde met Jan-Jacob Meirhaeghe. Hun zoontje Franciscus Meirhaeghe werd er bij wijze van huwelijkskadeau en per express op 9 februari 1798 - 's anderendaags dus! - afgeleverd. Dit is natuurlijk een extreem voorbeeld. Toch mogen we stellen dat onze voorouders uit de 17de en de 18de eeuw -niet voor niks de tijd van pensjagers en stropers- niet zelden een voorhuwelijks bok schoten en met een "haas" naar huis kwamen.

- Herman Meirhaeghe -

ONGEWENST BEZOEK

Een der talloze konflikten die in de loop der eeuwen in Vlaanderen werden uitgevochten, was de Negenjarige Oorlog die duurde van 1688 tot 1697. Een Europese coalitie van Oostenrijk, Spanje, Engeland, Holland en Zweden probeerde in deze oorlog de Franse koning Lodewijk XIV het hoofd te bieden.

De Hr. M. Delmotte besluit zijn studie hieromtrent in het Jaarboek van de Heemkundige Kring Gaverstreke-1976 met de bedenking dat de kasselrij van Kortrijk en de Gaverstreke de grote verliezers waren van dit konflikt. Een van die kleine grote verliezers was onze stamgenoot Frans Van Meirhaeghe uit Wortegem.

In het Kasselrijarchief-Rijksarchief Ronse (nr.1740) vonden we over hem de volgende tekst die weeral eens bewijst dat vooral de kleine man de dupe was van de Grote Politiek. We citeren :

"Wij onderschreven landtslieden, wercklieden ende naeghebueren van Frans Van Meirhaeghe fs. Jans in Worteghem, verclaeren ende chertificieren voor de rechte waerheyt, seer wel te weten ende noch goede memorie te hebben dat den voornoemden Frans Van Meirhaeghe heeft ghehadht groot verlies door de soldaeten vande leghers, ten vier differente jaeren, naementlyck verloren synen ougst (oogst), bestaende in coorne, haeuer ende andere vruchten, midtsgaeters haudt (hout) bestaende in poorters busschen, clofhaudt ende andere meubelen, te weten vande soldaeten van het Frans leghere ghecampeert tot Ste Eloys Vijfve, het andere jaer van het leghere vande gheallierden ghecampeert tot Worteghem, ten derden vande soldaeten van het Spaings (Spaans) leghere ghecampeert tot Castere, ten vierden vande soldaeten van het Fransche leghere wesende ghecampeert tot Machelen ende Cruys-hautem, van welcke voornoemde campementen den voornoemden Meirhaeghe soo voorseyt is heeft onderstaen het voornoemde verlies soo dat hij daerdoor is ghecommen bynaer (bijna) tot een totaale ruijne (geruineerd), sluytende hiermede dese onse attestatie ende chertificatie met belofte van al tgeene voorschreven andermael te verclaeren voor alle jugen ende wetten daertoe ansocht sijnde, ende oversulx dese onderteekent omme den voornoemden Frans Van Meirhaeghe te valideren naer behooren, desen xxiiij (24°) meye 1697.

present : J. Vanden Dorpe, Cornelis Vande Walle, Gillis du Gardyn.

Op 24 mei 1697 komen de bureu van Frans Van Meirhaeghe getuigen dat deze laatste ten gevolge van de oorlog bijna compleet geruïneerd was. Ze verklaren bereid te zijn dit ten gepasten tijde nogmaals te herhalen opdat Frans "naar behoren zou gevalideerd" worden en om dus zijn verzoek tot schadeloosstelling kracht bij te zetten. Frans, die een niet onbemiddeld landbouwer was, had inderdaad in zijn oude dag -hij was toen reeds de zeventig voorbij- meer dan zijn deel gehad. Gedurende vier opeenvolgende jaren werd zijn oogst ofwel verwoest, ofwel opgeëist om de troepen van vriend en vijand te foerageren. Hij kreeg achtereenvolgens het ongewenste bezoek van het Frans leger dat te Sint-Bloois-Vijve kampeerde, van de geëllieerden die te Wortegem zelf legerden, van de Spanjaarden die te Kaster hun tenten hadden opgeslagen en nogmaals van de Fransen die te Machelen en te Kruishoutem lagen.

Na de Vrede van Rijswijk ontruimde Frankrijk de bezette gebieden met uitzondering van "Frans Vlaanderen" dat definitief in de Franse invloedsfeer kwam. Daar zal Frans Van Meirhaeghe wel niet wakker van gelegen hebben. Of hij naderhand een deel van zijn duiten recuperereerd heeft, weten we niet. Twee jaar later overleed hij op 75-jarige leeftijd te Wortegem op 2 april 1699. Zijn echtgenote, Jacoba Maebe, was twintig jaar eerder al gestorven. Zo verdween dit echtpaar in de plooien van de geschiedenis. Toch is van hen iets gebleven. Hun dochter Elisabeth Van Meirhaeghe, geboren te Wortegem in 1665, huwde met Frans De Tavernier en dit koppel is een der voorouderparen van mijn moeder én van mijn echtgenote. Op die wijze hebben mijn zonen ook via moeders- en grootmoederszijde een scheutje Meirhaeghebloed meegekregen.

.

Ter gelegenheid van het Gouden Bruiloftsfeest van Pierre Cocquit en Madeleine Meirhaeghe dat op 20 december 1986 te Châtres-Frankrijk plaatsvond, werd onze brochure " 'L'histoire de la Famille Van Meirhaeghe, à vol d'oiseau " (de geschiedenis van de familie Van Meirhaeghe in vogelvlucht) aan de aldaar verzamelde familieleden voorgesteld. Nonkel André en tante Simone Meirhaeghe uit Tielt, die op het feest waren uitgenodigd, zouden er de boeken aan de man brengen. Het werd een overrompend en onverhoopt succes! In een mum van tijd was de beperkte oplage compleet uitgeput! Het doet ons deugd te ervaren dat er bij onze "Fransmans" zoveel belangstelling bestaat voor hun familiaal verleden en voor het land van herkomst. Ook willen we heel in het bijzonder nonkel André en tante Simone danken die de verkoop op een perfecte en korrekte manier gerealiseerd hebben. Dankzij hen waren alle praktische problemen in verband met de verspreiding in één handomdraai opgelost! Merci Beaucoup!

Een aantal lezers vroeg ons of ze ook deze brochure konden bestellen. U las het reeds : de oplage is uitgeput. Daarenboven wordt in dit boekje alleen de specifieke Franse tak van onze boom behandeld, zodat de Vlaamse lezer zichzelf er niet in terugvindt. Het blijft dus wachten op de Nederlandstalige versie die op zijn minst tien keer zo volumineus zal zijn. Nog even geduld.

.

- Een nieuwjaarsbrief uit Zaïre van Pater Marcel Van Meirhaeghe:

"Kinshasa, 20.12.1986. Beste vrienden. Op het einde van dit jaar kom ik, per brief, even bij u binnenvallen om U hartelijk 'n zalig Kerstfeest en 'n voorspoedig nieuwjaar te wensen. Moge de Heer U bewaren in goede gezondheid en uw huis en werk zegenen in het nieuwe jaar. In 1987 hoop ik in verlof te zijn en U, zo mogelijk, een bezoek te brengen.

Hier in de Kerk van Zaïre is er voor ons nog steeds geen werk tekort. Het ligt wel wat anders dan vroeger toen we de leiding hadden van de parochies, maar vormingswerk voor leken is nu meer onze taak. Zo was ik in het afgelopen jaar voor vormingssessies voor de verantwoordelijken van het legioen van Maria in de bisdommen Matadi, Kole, Inongo en Lisala. Het legioen van Maria heeft zich uitgebreid in de meeste bisdommen die afhangen van onze Senatus van Kinshasa. Bisschoppen en priesters waarderen het apostolaat van de legioenleden. Bisschop Nkinga van Kole noemt de legioenleden de onmisbare apostelen voor de vorming en het leven van de dorpsgemeenschappen tot ver in de brousse. Spijts moeilijkheden van alle aard heeft sinds jaren het legioen stand gehouden en blijft zich met toenemende ijver ten dienste stellen van de plaatselijke gemeenschappen. Kinderen voor catechese, jongeren voor begeleiding, zieken en ongelukkigen voor troost en hulp kunnen op hen steeds rekenen. Onschatbaar is ook de aanbreng van het vormingsblad "Tinda biso" ("Zend ons") dat ik 20 jaar geleden begon en dat nu meer dan 25.000 abonnementen telt.

Als diocesaan coördinator van de familiepastoraal trachten we ook een vormings- en begeleidingsorganisatie te doen leven. In alle basisgemeenschappen van de vele parochies van Kinshasa is er nu 'n koppel in vorming. Hun taak zal zijn verantwoordelijk te zijn voor al wat huwelijk en gezin aangaat binnen hun gemeenschap. Begin '86 stichtten we een familiaal vormingstijdschrift : Libota esengo - Famille heureuse (Gelukkig gezin). Reeds namen 4.000 gezinnen een abonnement op het tijdschrift dat ook een stem wil geven aan de goede gezinnen in reactie op al wat verspreid wordt om het christelijk huwelijk en het gezin af te breken.

Ook is er nog mijn parochie van Sint-Laurentius. Daar in Ngaba, een arme wijk van Kinshasa, ben ik werkzaam als priester-animator naast de lekenverantwoordelijke van de parochie (Mokambi). Ik sta in bewondering voor die man, die godsdienstleraar is aan 'n college en al zijn vrije tijd geeft voor zijn mensen en parochie.

Tenslotte nog een woordje over de "Vriendschapsdorpen voor gehandicapte kinderen" die ik begon in 1979. Ze zijn nu elf in getal. Dat is nu de taak van mijn confrater P. Raf Huyghe, die zich volledig ervoor inzet. Er is plaats te weinig voor kinderen en te kort aan fondsen om onze gehandicapten te helpen. Beste vrienden, ik sluit nu met de allerbeste wensen en tot ziens in 1987. Pater Marcel. Légion de Marie B.P. 1800 Kinshasa - Zaïre. Dorpsstraat 111, 9800 Deinze."

Eventuele giften kunnen overgemaakt worden op :

- G.B.Mij. 290-0093514-27 voor M. Van Meirhaeghe, Kinshasa, Zaïre.
- Voor aftrekbare giften : PCR. 000-0901974-68 van S.O.S. Scheut.

.

- Bij brief van 11 december 1986 stuurde de Hr. André Vanmeirhaeghe uit Oudenaarde ons, naast een tiental rouwzantjes die zorgvuldig aan onze verzameling worden toegevoegd, ook heel wat informatie over de familietak waartoe hij behoort. André blijkt een kozijn te zijn van Pater Marcel Van Meirhaeghe. Beiden zijn ze kleinzonen van Henri Van Meirhaeghe en Elodie Van Dorpe, van wie te Zingem de hiernavolgende kinderen geboren werden :

1. Raymond Van Meirhaeghe, o. 10.1.1883. Huwt Maria Vindevoghel.
2. Zoë Van Meirhaeghe, o. 6.9.1884. Huwt Pieter Martens.
3. Dorothea Van Meirhaeghe, o. 1.10.1888. Ongehuwd.
4. Jan Van Meirhaeghe, o. 20.8.1890. + 26.8.1890.
5. Simon-Bruno Van Meirhaeghe, o. 11.10.1891. Huwt Marie-L. De Roose.
6. Jerome Van Meirhaeghe, o. 1892. +. 1918.
7. Sara Van Meirhaeghe, o. 8.2.1894. Kloosterzuster.
8. Julia Van Meirhaeghe, o. 20.4.1899. Ongehuwd.

Raymond en Simon-Bruno zullen het geslacht voortzetten :

Raymond Van Meirhaeghe won bij Maria Vindevoghel volgende kinderen :

1. André Van Meirhaeghe, o. 5.10.1916. Huwt Elisabeth Decordier.
2. Andrea Van Meirhaeghe, o. 25.3.1918. Huwt Georges Decordier.
3. Aimé Van Meirhaeghe, o. 11.1.1920. Huwt Marie-Louise Goessaert.
4. Raphael Van Meirhaeghe, o. 1.12.1921. Huwt Christiane Schamp.
5. Simon Van Meirhaeghe, o. 2.3.1924. Huwt Maria Thienpont.

Simon-Bruno Van Meirhaeghe won bij Maria-Leontine De Roose volgende kinderen :

1. Jerome Van Meirhaeghe, o. 14.11.1923. Huwt Gerarda Bilau.
2. Fernand Van Meirhaeghe, o. 26.3.1925. Huwt Antoinette Tack.
3. Marcel Van Meirhaeghe, o. 13.5.1926. Missionaris van Scheut.
4. Jozef Van Meirhaeghe, o. 8.8.1927. Huwt Godelieve Vander Sichel.
5. Etienne Van Meirhaeghe, o. 18.7.1932. Religieus - Oostakker.

Al deze naamgenoten behoren tot de "tak-Huise" en hun stamlijn verenigt zich omstreeks het jaar 1800 met die van de familieleden die tot de "tak van Reet" behoren. Onze beste dank, André, omdat U zich de moeite getroost hebt om dit alles voor ons uit te schrijven. Dank ook aan Broeder Etienne Van Meirhaeghe die ons het rouwbericht toestuurde van zijn kozijn Aimé Van Meirhaeghe echtg. Goessaert (zie hoger) die op 31 december laatstleden te Zingem overleed. Uit betrouwbare bron vernamen we ook nog dat Broeder Etienne te Oostakker opnieuw verkozen werd als overste van het convent dat vijftig leden telt. Proficiat en sterkte!

- Bij brief van 2 januari 1987 vraagt dr. Louis Varlez uit Brussel of de brochure " L'histoire de la Famille Van Meirhaeghe" nog voorradig is. Elders in dit blad zegden we reeds dat dit niet het geval is. Spijtig maar helaas.

Verder schrijft dr. Varlez nog : (we vertalen uit het Frans) "Tot mijn familie behoort ene Germaine Van Merhaeghe echtg. Baelde. Ondanks mijn oproepen ontving ik hieromtrent nog geen inlichtingen. Zij huwde een eerste maal met mijn kozijn Frédéric Maeterlinck. Frédéric was de kleinzoon van mijn oom Albert Maeterlinck, wiens twee schoonzusters gehuwd waren met de zonen van Ernest Solvay." We wachten nieuwsgierig op meer informatie omtrent deze "zeer kapitaalkrachtige" tak van onze familie. Misschien kunnen de lezers wel deze Mevr. Germaine Van Merhaeghe echtg. Maeterlinck en Baelde identificeren? Zou zij een verwante kunnen zijn van Mevr. Jeanne-Marguerite Van Meirhaeghe, echtgenote van Raymond Dinjaert, de hofdignitaris, ere-generaal en hoofd van het Militair Huis van Koning Boudewijn die op latere leeftijd 's werelds glorie ruilde voor het monnikenleven? Zie ook Meermin nr. 17 pag.11.

- In ons vorig Meeminneke publiceerden we de gegevens die Mevr. Christiane Van Meirhaeghe-Van Wettère uit Meilegem-Zwalm ons toestuurtte. We vroegen bij die gelegenheid om meer informatie omtrent haar grootouders Petrus Van Meirhaeghe x Melanie De Clercq, teneinde ook deze tak op onze boom te kunnen enten. Ondertussen zijn we zelf aan het zoeken gegaan en dankzij de hulp van Lucien Van Meirhaeghe uit De Pinte, slaagden we erin deze Petrus Van Meirhaeghe te identificeren. Petrus werd omstreeks 1834 (precieze geboortedatum ontbreekt nog) geboren als zoon van Pieter-Jan Van Meirhaeghe (geboren te Zingem op 18 november 1786) en Victoria Naessens. Deze ene stap was voldoende om Mevr. Van Meirhaeghe thuis te wijzen. Inderdaad, ook zij behoort tot de "tak van Huise"! Overigens willen we Mevr. Van Meirhaeghe nog danken voor de adressen die ze ons telefonisch doorgespeeld heeft.
- Het ziet er naar uit dat ongeveer alle levende Van Meirhaeghes die lid zijn van onze familievereniging tot de "tak van Huise" behoren. Onze boom heeft natuurlijk heel wat meer takken die we graag tot op vandaag zouden uitwerken. In dit verband doen we nogmaals een oproep tot Mevr. Enée Van Meerhaeghe-Van Assche uit Wemmel -die we bij dezen danken voor de zeer milde steun!- en tot de Hren. Glenn Van Meerhaeghe en Francis Meirhaeghe uit Gent, om ons meer konkrete gegevens toe te sturen in verband met hun voorouders uit de 19de eeuw. We vermoeden heel sterk dat zij tot andere takken behoren. Help ons om dit binnen de kortste keren uit te zoeken en te bewijzen.
- Mevr. D.Pype-Laridon uit Zonneke vroeg ons schriftelijk of we haar konden helpen bij het uitwerken van de kwartierstaat-Pype, waarin de naam Van Meirhaeghe voorkomt. Dat konden we inderdaad. Mevr. Pype weet ons te vertellen dat haar twee zonen het beroep van huisschilder uitoefenen, net als hun vader, de Hr. D.Pype dat deed. Ook twee broers van de Hr. D.Pype zijn/waren huisschilder, net als hun vader August Pype dat was. Ook de vader van deze laatste, Eduard Pype, was huisschilder. Vier generaties huisschilders en onze briefschrijfster vraagt zich onder meer af hoe die Pypes daartoe gekomen zijn. We menen dat de Van Meirhaeghes de verfborstel de Pypes toegereikt hebben. Eduard Pype huwde te Zonnebeke in 1860 met Julie Van Meirhaeghe. Nu weten we dat de broer van Julie, namelijk Petrus Van Meirhaeghe die te Ingelmunster huwde in 1851 met Marie-Thérèse Lecluyse, eveneens huisschilder was, net als zijn zoon Alfons Van Meirhaeghe (Ingelmunster 1851-1921). Waar kwamen die Van Meirhaeghes uit de kwartierstaat-Pype nu vandaan? Julie en Petrus Van Meirhaeghe werden beiden te Anzegem geboren, respectievelijk in 1839 en 1825, als kinderen van het echtpaar Petrus Josephus Van Meirhaeghe en Rosalie Decroes. Petrus-Josephus werd te Anzegem geboren op 21 februari 1780 als zoon van Jan-Baptiste-Nicolaas Van Meirhaeghe en Maria-Francisca Coucke. Vanaf dit punt kunnen we de stamlijn-Van Meirhaeghe moeite-loos doortrekken tot "in den beginne", tot omstreeks 't jaar 1200. We danken Mevr. Pype-Laridon voor de rouwzantjes die ze ons toestuurtte en voor de prachtige foto van het echtpaar Eduard Pype en Julie Van Meirhaeghe. Omtrent Julie Van Meirhaeghe schrijft Mevr. Pype : "Zij was iemand die de leiding nam, dat heb ik nog horen vertellen. 't Was ook wel nodig want ze hebben vijftien kinderen gehad".

Voor u gelezen in het Jaarboek van de Geschied- en Heemkundige Kring "De Gaverstreke" - 1986 :

- M. Delmotte : "Verkiezingen, politiek en openbare opinie te Sint-Elooïs-Vijve en in de Gaverstreek tijdens de jaren 1795-1836"

"Na de Boerenkrijg werd, zoals reeds vermeld, in de nacht van 17 november jacht gemaakt op alle onbeëdigde priesters van het Leiedepartement. Een vraag dringt zich hierbij op : hoe was de verhouding tussen onze pastoor, de municipale agent J.B.Lefevere en zijn adjunct Jerome Goemaere? Op 4 februari 1795 -dus vóór de Beloken Tijd- waren ze allen feestelijk verenigd naar aanleiding van een unieke gebeurtenis : de geboorte van een drieling in het gezin van veldwachter Pieter Tiebergheyn en zijn echtgenote Ferdinande Christiaens". (pag. 254)

Pieter Tiebergheyn, geboren te Sint-Elooïs-Vijve in 1756, huwde er in 1786 met Ferdinande Christiaens die hem acht kinderen schonk, waaronder een tweeling en een drieling. Na het overlijden van zijn echtgenote hertrouwde veldwachter Tiebergheyn te Anzegem op 29 september 1796 met de 14 jaar jongere Isabella-Clara Van Meirhaeghe. Zij werd te Anzegem geboren op 9 augustus 1770 als dochter van Pieter-Frans Van Meirhaeghe en Maria-Joanna-Theresia Van Dorpe. Pieter-Frans -de broer van Jan-Baptiste-Nicolaas uit de vorige Pype-paragraaf- was te Anzegem luitenant van de heerlijkheid van Hemsrode en een document uit 1789 vertelt ons dat hij als "officier" in het bezit was van "een fusieke (geweer) en een pistole". De broer van Isabella-Clara, met name Guilielmus-Constant Van Meirhaeghe was eveneens veldwachter te Anzegem. Pieter Tiebergheyn heeft zijn tweede echtgenote blijkbaar in het "veldwachterlijk milieu" gezocht.

- In hetzelfde artikel lezen we op pagina 290 :

"Charles Bekaert is de tweede "assessor" en laatste man van ons drieluik in de Vijfse "regentieraad", belast met het dagelijks bestuur. De boer van 't Vyvensche bewoonde een hofstede van ruim 24 ha, die eeuwen lang de spil geweest van een heerlijkheid die reeveerde van de burg van Kortrijk en waarvan in het jaar 1764 -het jaar waarin het landboek tot stand kwam- de eigenaar nog steeds de dorpsheer Plotho was, die zelf resideerde op zijn kasteel te Ingelmunster. De ouders van Charles Bekaert waren landbouwers te Sint-Baafs-Vijve. Charles zelf huwde in 1806 met de Wortegemse Marie-Sophie Van Merhaeghe, die hem dertien kinderen schonk, waaronder Constant, raadslid te Vijve tussen 1863 en 1866 en Joannes die in 1862 huwde met Rosalie Claus, oudere zuster van onze impressionistische schilder Emile Claus. Charles Bekaert bleef zijn schepenfunctie behouden tot 1830 en was waarschijnlijk al raadslid tijdens het Franse tijdperk."

Charles Bekaert huwde te Wortegem op 18 februari 1806 met Sophie Van Merhaeghe. Zij werd te Wortegem geboren op 19 november 1784 als dochter van Jan-Baptiste Van Merhaeghe en Joanna-Catharina Dhuyvetter. Zij behoorde tot een zeer welvarende tak van onze familie. Haar grootvader Pieter Van Merhaeghe én haar overgrootvader Gillis Van Merhaeghe werden te Wortegem in de kerk begraven. Sophie Van Merhaeghe overleed te Sint-Elooïs-Vijve op 30 september 1832. Ze werd slechts 48 jaar oud. Charles Bekaert overleed er op 13 maart 1848.

Op 20 december 1986 vierden Pierre Cocquyt en Madeleine Meirhaeghe te Châtres-Frankrijk hun Gouden Bruiloft.

Lees met mij mee in de plaatselijke krant.

"Châtres. M. et Mme Pierre Cocquyt ont fêté leurs nocés d'or. Cinquante années de vie commune, un bien bel anniversaire que viennent de fêter M. et Mme Pierre Cocquyt. Le 22 décembre 1936 en la mairie d'Orvilliers, Mr. Cocquyt unissait sa destinée à celle de Mlle Madeleine Meirhaeghe. Né le 31 mars 1909 à Weilvert (sic! bedoeld wordt : Watervliet) en Belgique, Mr. Cocquyt arriva à Mergey en 1932 pour travailler en culture sur la ferme de Charles Van Overbeke. Mme Madeleine Meirhaeghe, native également de Belgique où elle vit le jour à Canehege (sic! bedoeld wordt : Kanegem) le 2 juin 1916, est arrivée à Orvilliers avec ses parents en 1924 pour exploiter une ferme. A l'issue de leur mariage, Mr. et Mme Cocquyt s'installèrent à Orvilliers. De cette union naquirent cinq enfants. Arrivé à Châtres en 1966 Mr. Cocquyt termina sa vie active aux Ets. Frimatic à Romilly. Quant à Mme Cocquyt, après avoir élevé ses cinq enfants, travailla en bonneterie avant de prendre sa retraite en 1978. Samedi, ils étaient particulièrement émus et heureux de retrouver autour d'eux tant de parents et d'amis qui les entouraient de leur profonde affection. Après la messe célébrée par l'abbé Dejeu un vin d'honneur puis un succulent repas les attendaient à la salle polyvalente de Châtres. Notre journal est heureux de leur adresser ses compliments et tous ses vœux de bonne santé en leur souhaitant de connaître encore de longues années de vie commune."

Dit gelezen en gezegd zijnde sluiten wij ons hartstochtelijk aan bij deze wensen en bij dit feest en wát een feest!

Onze verslaggever ter plaatse André Meirhaeghe uit Tielt, samen met Simonne zijn vrouw en dochter Els, brachten een relaas om ons waarachtig te doen watertanden. André, Simonne en Els zijn overal en altijd de vurige en geestdriftige fans en vertegenwoordigers van de Van Meirhaeghe-vereniging, altijd actief, altijd in de eerste linie. Dat ze in Frankrijk kunnen feesten weten we nog van vroeger. Herlees in 't Meerminneke nr.8 het verslag van de hand van onze veel te vroeg ontvallen en betreurde medewerker Daniël : "De Vierentwintig Uren van Châtres", dit om u een klein gedacht te kunnen vormen. En alhoewel onze verslaggever, net als Daniël en Herman toen die keer, vele hoogtepunten heeft vergeten, toch kunnen wij onze geur en smaakpapillen laten meegenieten dankzij Simonne en Els. Het begon zo : apéritif. Op het speciaal voor die gelegenheid gedrukte etiket lezen we :

CHAMPAGNE

Vivit post funera virtus

Noces d'or

Madeleine et Pierre

20.12.1986

Brut RM 16122 Champagne Perrot-Boulonnais Fils Vertus 75 cl.

Hoeveel centiliter er voorgeproefd werden van die eetlustverwekkertjes weet ik niet, zegt André, maar er zijn niet veel centiliters verloren gegaan.

Als ik de spijskaart bezie, was het wel nodig alle papillen van reuk en smaak in slagorde op te stellen. Ik verslind, met het water in de mond, de menu :

Noces d'or 1936-1986
 Diner du 20 décembre 1986
 Suprême de Faisan Forestier
 Paupiette de Turbot
 à la mousseline de Saumon
 Trou Champenois
 Filet de Boeuf et sa Garniture
 Salade
 Fromages
 Pavé au Chocolat
 sur Coulis de Framboises
 Pinot Bourgogne Bordeaux Café Liqueurs

Na al die heerlijke Franse spijzen, om VRT-kok Etienne Cocquyt te laten likkebaarden, vergleden de verzadigde feestvierders in een roes van welbehagen, na het savoereren van die even heerlijke wijnen met een bouquet, een afdronk, een volle smaak... om hmmm tegen te zeggen. Wat onzeker zochten ze de dansvloer op en Pierre, de feesteling zelf, gaf zijn onuitgegeven feestnummer "Le Pêcheur" ten beste, waarbij iedereen die nog kon, lachte.

André sneuvelde onder de grote poster van het familiewapen "Van Meirhaeghe". Gelukkig had hij zijn goeie boekhouders Simonne en Els mee. 't Was nodig, zei me Simonne, "want op den duur met al die Pinot, Bourgogne, Bordeaux, champagne en cinquante-deux moest André op zijn paspoort kijken om zijn eigen naam nog te kennen". Het zij hem echter vergeven. Hij was niet alleen en tenslotte zijn Pierre en Madeleine niet ieder jaar 50 jaar getrouwd.

We eindigen klassiek : "Moe en gelukkig" waren ze allemaal toen dit mooie feest eindigde. Geen wonder ook dat de telefoon zo hees klonk toen ik 's anderendaags vanuit verre Frankrijk door André werd opgebeld... En natuurlijk wens ik het Gouden Paar nog vele jaren! Vijftig is voorbij. Zestig zit erin. Dit is dan diamant! We zullen er zijn, meerminnen en -mannen! (Jan Meirhaeghe)

• • • • •

Nieuwjaar 1987

Het is goed dat het ieder jaar Nieuwjaar wordt. Goed dat we iedere keer opnieuw een 'Gelukkig Nieuwjaar' mogen wensen aan elk, aan iedereen waarvan wij houden. Het blijft de kleine band die echt en stevig snoert en die vooral de eigen familie bindt. Het is een gebruik dat niet mag verloren gaan, een traditie gegroeid uit goede voorbeelden.

We weten nog allemaal hoe we met vader en moeder optrokken naar de Kanegemse Nagelstraat, naar "Mitje", Rosalietje Tijtgat, vaders moeder zaliger. Tot in 1936. Vader August en moeder Estella-Maria zagen toen nog tien afstammelingen rond zich rondfladderen. Toen is het nest "uitgeleed". 't Begon in 1936 met Maurice. Daarna Cyriel, Alois, Josephine, Jan, Arnold, Hélène, Andrea, André, Albert. De tien werden er twintig. Ieder jaar op Nieuwjaarnamiddag kwam iedereen zijn wens voordragen aan vader en moeder. De twintig werden er 30, 40, 50. Vader verliet ons voor eeuwig in 1949. Maar in de Tieltstraat te Kanegem werd het grote huis iedere nieuwe Nieuwjaarsdag veel te klein. Een gezellige drukte, een drukte die het gezellig maakte en moeder die daar zat. Hoe kon ze, ieder jaar weer, al die gezichtjes onthouden van de kleinkinders? Wat een geheugen had ze? Maar ook die kleinkinders gingen aan het trouwen en de druktebarometer steeg in een ruk naar 60, 70, 80, 90 en het grote huis werd bijna te klein.

We zaten gezellig gewrongen bij mekaar, maar... thuis. We moesten roepen om ons verstaanbaar te maken en moeder zat er bij als de moeder uit het Evangelie - de sterke vrouw. Tot ook moeder ons voor goed verliet in 1978. Zo lang reeds! Hoe vlug gaat de tijd. En wat nu met die 90? Waar moesten die nu naartoe op Nieuwjaarsdag? Zou dat schoon gebruik waarom vader en moeder zo gelukkig waren nu samen met moeder begraven zijn..?

Een poging is het altijd waard, zei Albert, onze jongste en hij nodigde broers en zusters uit bij hem thuis. Het was er goed en 'hét' leefde nog. Het jaar daarop huurden Albert en Mariette een zaaltje in Tielt en de trektocht van alle Meirhaegskens, waar ook in België gevestigd, eindigde in Tielt. Het was aandoenlijk. Onze boom herleefde. Ik lees in Meerminke nr. 1 : Alois Meirhaeghe, 72 jaar en zijn kleindochter Liesje Meirhaeghe, 2 maand oud, omspanden een mensenleven als oudste en jongste aanwezige. Het jaar daarop landde de ganse boom met takken, twijgen en scheuten in het dorp van hun geboorte -Kanegem- in den Tap- het veilig nest voor groot en klein, als ze tenminste met hun vingers tussen de deur niet raken -nietwaar Arentje Meirhaeghe? Het feestroer lag in de handen van Albert en Mariette, Guillaume en Andrea, Bruno en Martine, Carlos en Marijke. God keek over het werk en zei "dat het goed was".

En in die Tap? Ach den Tap in Kanegem. Wat al jeugdherinneringen. Hier zag ik als schooljongen mijn eerste film, stomme film nog, een missiefilm -Ria Rago. Hoelang is 't allemaal geleden. Ik zag Maurice op het toneel in "De veldwachter van Zoetenaai". Ikzelf speelde er in een missietoneel, Kabinda... of zo iets, later nog de Maharadja van Matariobaba en nog vele andere. Ik zong er met de gebroeders Gaston en Julien Lemey voor de vlag van de H. Hartebond. Ik predikte er zelfs E.H. Deblonde van zijn preekstoel. Hij heeft me nooit meer gevraagd hem nog eens te vervangen. Ach souvenirs. Blevelingen, zegt Gezelle. Herinnering die nooit verging.

Ook in 1987 op 3 januari stond de Tap weer in rep en roer. Een gezellige, uitbundige boel, onder meesterlijke leiding van de jonge generatie : Carlos en Marijke, Bruno en Martine. De oudjes zitten er nu meer en meer glimlachend bij. De jonge jeugd veroverde de zaal en het joelt en twinkelt en zingt en ravot allemaal door mekaar. We zeggen elk onze nieuwjaarsbrief op voor mekaar en vertellen wat ons 1986 bracht of welk uitzicht we nog hebben op de toekomst voor 1987. De oudjes wijzen de plaatsen aan waar de goeie dokters zitten voor 't hart, voor artrose, artritis, reuma en consoorten, of ze vertellen de vrolijke anecdoten van hun kleinkindertjes en de leuke puntige gezegden die hun kindermondjes op onze tenen duwen. Goddelijk goed! Dan is er de koffie, kaas en taart en geroezemoes en gezelligheid. Wij zijn weer met zijn allen thuis, in het oude huis, waar we in al "t geruziemoes" toch mekaar niet konden missen. Vader en moeder liggen hier dicht bij ons. Op hun graf de steen "van uw tien kinderen". Dat moesten ze nu beleefd hebben. Die tien die er honderd en nog meer werden en nog samenkomen en zijn. Ik hoor moeder zeggen : "Gusten, ze zijn d'r allemaal", en ik zie vader monken. Dan komt na de koffie -uit het brein van André, Carlos en Bruno- de familiale tombola. 't Is wat nieuws. 't Brengt leven in de brouwerij. Tijdens het interludium wordt door Albert een "acht-tiender" ingedeeld. 't Is me nog nooit gebeurd, zegt hij, in heel mijn kaartersleven niet. In mijn alteratie ben ik vergeten dat dit "gewonnen partij" is voor hem en zijn maat Guillaume. Wij spelen neerstig voort Laurent en ik. Romain die anders een voortreffelijk arbiter is, zwijgt als een graf, het kaartersreglement toepassende : "kijkers zijn zwijgers", en Albert verliest de partij.

De tombola waarin de hoofdprijs een zeer, zeer mooie tinnen schotel, een meermin is, handgegoten door André Meirhaeghe, de eerste prijs is wekt veel belangstelling. " 't Is een uniek stuk", zegt André, " 't Bestaat maar in 'twee' exemplaren".

Winnaars waren : Vanessa Meirhaeghe uit Deinze, Luc Meirhaeghe uit Waregem, Herman Meirhaeghe uit Grammene, Balder Meirhaeghe uit Ledeberg, Marijke Herman uit Kanegem, Herman Meirhaeghe uit Grammene, Helene Meirhaeghe uit Beveren-Leie, Gaby Meirhaeghe uit Tielt en Maurice Meirhaeghe uit Grammene. Het tinnen meerminwapenschild ging naar Jacques Beulque uit Deerlijk, schoonzoon van Georges Verkaemer en Hélène Meirhaeghe.

Hierna waren er nog veel ditjes en datjes, van alles watjes. In de Tap komt de late avond veel te vroeg. De oudjes worden moe ~~ge-~~
~~dit-en-dat~~. De tussengeneratie -onze zonen en dochters- trachten nog a capella het lied van Meester Van Houtteghem voor te zingen : "Voor Kanegem wil ik mijn harpe snaren". Maar ik had de indruk dat vele harpen niet goed of helemaal niet gestemd waren. De kleintjes, onze toekomst, waren moegeravot. Arent Meirhaeghe uit Ledeberg raakte met zijn vermoeide vingertjes onder een openslaande deur en Arnout Verkaemer donderde uit de stoelen naar beneden. Het feest was uit, voor hen althans. Maar ook Arent en Arnout zullen met al de andere jeugdige rakkertjes weer dromen van volgend jaar - in Kanegem - de wieg van hun opa of oma - waar het zo geestig is. Er werden weer handen gedrukt, wensen herhaald en benadrukt en over dit familiefeest sloot zich het gordijn van de herinnering. Het was zo goed. We houden het zo! Goed!

Hartelijk dank, Carlos en Marijke, Bruno en Martien voor de prima organisatie.

Jan Meirhaeghe.

.

- De Hr. Daniël Meirhaeghe uit Wilsele-Leuven stuurde ons de lijst van de deelnemers aan de "De Witte-verkiezing-1985", verkiezing waaraan ook Gunter Van Meerhaeghe uit Wielsbeke heeft deelgenomen. Daarover hadden we het vroeger reeds. Als antwoord op zijn vraag omtrent de Heemkring-Ruiselede spelen we hem de hiernavolgende gegevens door :

Kontakt opnemen met J. Depredomme, Veldstraat 11, Ruiselede, tel. 051.68.90.23. Lidgeld : 335 fr. overschrijven op bankrekening-nr. 738-7072898-68 van de Heemkring-Ruiselede, Veldstraat 11, 8080 Ruiselede.

- Hartelijk dank aan Mevr. Jenny Gevaert-Meirhaeghe uit Kluisbergen voor de kiezerslijsten van Kluisbergen, waar heel wat Van Meirhaeghes blijken te wonen. Het weze hier gezegd dat dergelijke lijsten voor ons zeer nuttig zijn en dat u ons een grote dienst bewijst als u ons dergelijke lijsten kunt bezorgen.

- Het gebeurt niet vaak dat naamgenoten op de beeldbuis verschijnen. Op 22 januari 11. was het echter zover. In het programma Hoger-Lager konden we Roland (Rolin?) Van Meerhaeghe aan het werk zien tijdens de praktische proef "go-carting". Walter Capiou vertelde dat R. Van Meerhaeghe 2° was in het nationaal kampioenschap go-carting. Kan iemand van de lezers ons iets meer vertellen over deze gemotoriseerde stamgenoot?

- Ter overweging .

Het is beter de bouwer van onze eigen naam te zijn, dan aan afstamming het meest trotse verschuldigd te zijn, wat geslachtsregisters iemand ook maar kunnen schenken. (Hosea Ballou).

en Adam gewon Seth

- Ruben Lelièvre, geboren te Deinze op 29 augustus 1986.
zoon van Louis en Martine Mervillie uit Soest-Duitsland.
kleinzoon van Georges Mervillie en Frieda Meirhaeghe-Grammene.
- Valérie Meirhaeghe, geboren te Gent op 28 november 1986.
zoon van Francis en Chantal Sorgeloose uit Gent.
kleinzoon van André Meirhaeghe en Julienne Bauters.
bij het geboortekaartje was een kwartierstaat gevoegd met de
acht overgrootouders van de pasgeborene.
- Sander Callens, geboren te Tielt op 26 januari 1987.
zoon van Johan Callens en Greta Meirhaeghe uit Tielt.
kleinzoon van André Meirhaeghe en Simonne Verschuere uit Tielt.

wij denken aan

- De Heer Oscar Sloore echtg. Julienne Meirhaeghe uit Ruislede.
geboren te Ruislede op 30 april 1912.
overleden te Ruislede op 21 juni 1986.
- Mevrouw Adrienne Meirhaeghe echtg. Henri De Steur uit Ooike.
geboren te Kanegem op 7 juni 1919.
overleden te Oudenaarde op 19 december 1986.
- De Heer Aimé Vanmeirhaeghe echtg. Marie-Louise Goessaert-Zingem.
geboren te Zingem op 11 januari 1920.
overleden te Zingem op 31 december 1986.
- Mevrouw Adolphina Goeminne wed. Gommarus Van Meirhaeghe.
geboren te Asper op 3 september 1904.
overleden te Oudenaarde op 12 januari 1987.

.

In onze rubriek "familienieuws" drukken we af en toe een zeldzaam artikel af dat in een der klassieke kranten verscheen en waarin naamgenoten genoemd worden. Wij zijn ervan overtuigd dat er veel meer familienieuws te rapen valt in de gewestkranten en streekgebonden weekbladen. Heel zeker zijn er lezers geabonneerd op deze plaatselijke bladen (vb. het Oudenaardse, streek van Ronse, het Tieltse enz...). Tussen hen zoeken we medewerkers die alle berichten omtrent Van en andere Meirhaeghes zouden uitknippen en die ons bvb. om de twee à drie maand hun knipseloogst zouden toesturen. (bronvermelding en datering niet vergeten!) Hou onder het lezen de schaar in aanslag en bezorg ons alle nieuwsjes over naamgenoten in het plaatselijk verenigingsleven, de politiek, de sport, allerlei manifestaties, rouwberichten, enz. enzovoort...

Ter overweging :

Al is het gelukkig van goede familie te zijn : niet minder gelukkig is het zo te zijn, dat men daar niet meer naar vraagt. (La Bruyère)

Daar is de lente, daar is de zon, bijna, maar ik denk dat ze weldra zal komen, de phallus impudicus staat al in bloei en de blaadjes krijgen al bomen (Jan De Wilde)

Heilige Maria. Moeder Gods, bid voor ons arme zondaars nu en in de uur onzer dood. Amen.

†
BID VOOR DE ZIEL
van

EDOUARD AUGUST PYPE,
weduwar van

JULIE VANMEERHAEGHE,

geboren te Zonnebeke, den 29 Juli 1834
en aldaar overleden den 1 Februari 1912.

Lid van al de broederschappen der parochie.

Van zijne eerste kinderjaren had hij één gedacht, ééne begeerte: God dienen en den Hemel winnen, getrouwig aan zijne edele voornemens en altijd godvruchtig en eerbaar heeft hij een vlekkeloos leven geleid, in den weg des Heeren. Ps 118.

Zijne glorie is geleefd te hebben in de eenvoudigheid des herten. II. COR. 1. 12.

Een goed leven maakt den mensch wijs volgens God. TOM. A KEMP. 1. 4.

Die de bescherming van Maria verdiend heeft, mag zonder vrees voor het oordeel Gods verschijnen.

H. PETR. DAM.

Die van mij niet beschaamd is voor de menschen, ik zal ook van hem niet beschaamd zijn voor mijnen Vader die in de hemelen is. MATTH.

Vaartwel, beminde Kinderen en Kleinkinderen, stelt al uwe hope op God, bemint en ondersteunt elkander met ware liefde, vergeet mij nooit in uwe gebeden.

Zoet Hert van Jesus, maak dat ik U altijd meer en meer beminn.

R. 1. P.

Zonnebeke. — Drukk. RICHARD DURNEL.

Gelukkig die leeft en sterft onder de bescherming van Maria. H. Lig.

†
TER ZALIGER GEDACHTENIS
van

Julie VANMEIRHAEGHE

echtgenoot van

EDUARD PYPE

lid van de Congregatie der getrouwde vrouwen en van al de godvruchtige Broederschappen der parochie.

geboren te ANSEGHEM, den 21 Februari 1839
en godvruchtig overleden te ZONNEBEKE,
den 18 Juni 1906.

Zij heeft met verduideligheid het einde van haar lijden afgewacht, tot den tijd dien God gesteld had om haar de eeuwige rust te verleenen. Eccl. 1. 29.

Die haar gekend hebben, geven van haar goede getuigenis: van hare kindsheid af, heeft zij God gevreesd, zijne geboden onderhouden, Hem lof en dank gegeven al de dagen van haar leven. Job.

Heer, wie zal uwe woning binnentreden, wie zal rusten op uwen heiligen berg? Die onbesmet van wandels en gerechtigheid oefent, die met zijn hert de waarheid spreekt, die geen kwaad doet aan zijnen naasten, die geen gehoor geeft aan de lastering: n tegen zijnen evenmensch, maar deze eert, die den Heer vreezen. PS. XIV. 1 - 4.

Lieve Echtgenoot en Kinders, ik moet u verlaten, maar ik sterf gerust en gelukkig, en zal uwe goedheid en zorgen indachtig wezen.

(H. Rosa van Viterbo)

Zoet Hert van Jesus, wees mijne zaligheid.
(300 dag. afl.)

R. 1. P.

Drukk. R. Durnez, Zonnebeke.